

Csu Fu látja

Csu Fu látja
Drangalag
málló oszlopát,
pincéje
roggyant boltívét,
gazverte
lépcsőit a hegynek.
Korhadó szőlőkarók ,
kiszáradt mandulás
közt
a senki földjét.
Egykor
borát itta
számos barát
és istennek hitt
érdemtelen,
kik feljutottak
sziklák közt
a házhoz.
De lám, ma már
nem jár erre
a császár sem,
nem egyetlen király,
okos tudós
vagy
szegény poéta.
Bár fenn a hold,
régiek még
a csillagok
s a víz színén
a híd
éjjelente néha
felragyog...
De jaj,
mindez hiába.

Csu Fu látja
és tudja már,
hogy vissza nem tér
semmi.

Mert a volt,
a volt csak,
s rozsdás kulcsai
nem nyitják
kapuit
a mának.